

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/208/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718200412
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2718200412.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobkyne: P. O., narodená XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, Q., zastúpená advokátom: JUDr. Ľubomír Vanek, so sídlom Potočná 169/85, Skalica, proti žalovanej: PhDr. T. P., narodená XX.X.XXXX, bytom V. XXXX/X, Q., zastúpená splnomocnencom: Advokátska kancelária Machová s.r.o., so sídlom Sasinkova 886/16, Skalica, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 7C/6/2018-98 zo dňa 12.3.2019 vo výroku o zamietnutí žaloby, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby a v závislých výrokoch o nároku na náhradu trov konania žalovanej potvrdzuje.

II. Žalovaná má nárok voči žalobkyni na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie prvým výrokom žalobu zamietol, druhým výrokom zamietol návrh žalovanej, tretím výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania 100 %, štvrtým výrokom rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku. Dopĺňacím rozsudkom č. k. 7C/6/2018-134 zo dňa 26.9.2019 súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania 100 % vo veci vzájomnej žaloby žalovanej.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 48 ods. 1, 2, § 126 ods. 1, § 151n ods. 1, 2, § 588, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobkyňa s manželom ako predávajúci predali rodičom žalovanej (synovi a neveste) nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy a dohody v roku 2001, ktorej vklad bol na katastri povolený dňa 22.11.2001. Kupujúci sa zaviazali zaplatiť kúpnu cenu 149.490 Sk v zmysle znaleckého posudku s podmienkou vyplatenia „po podpise“ tejto zmluvy. V zmluve a dohode sa kupujúci osobne zaviazali voči predávajúcim poskytnúť im opateru v starobe a chorobe. Zároveň bolo v prospech predávajúcich zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bývania a užívania nehnuteľností, ktoré bolo zaevidované aj v časti C (ťarchy) listu vlastníctva č. XXXX. Rodičia žalovanej boli rozvedení rozsudkom OS Skalica č. k. 1C/102/2008-15 zo dňa 26.3.2008 (právoplatný 23.4.2008). Po rozvode začal otec žalovanej bývať u svojich rodičov v dome, ktorý v roku 2001 kúpil ešte s manželkou a v dome býval až do svojej smrti (cca 8 rokov). V priebehu spolužitia s ním žila v dome aj jeho partnerka, ktorá bola aj osobnou opatrovatelkou jeho otca. Dohodou o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov sporné nehnuteľnosti nadobudol do výlučného vlastníctva otec žalovanej P. O.. Predmetná dohoda bola zavkladovaná

dňa 28.7.2008. Otec žalovanej zomrel dňa XX.X.XXXX a dedičstvo v rozsahu spornej nehnuteľnosti nadobudla žalovaná ako jeho dcéra. V rámci dedičského konania (sp. zn. 7D/13/2016) si žalobkyňa uplatnila voči dedičom ako jedinú pohľadávku len pohrebné trovy 906,43 eur a dedička (žalovaná) následne zaslala žalobkyni sumu 1.000 eur na vyrovnanie uplatnenej pohľadávky. V súčasnosti je žalovaná výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností. Žalobkyňa aj s manželom až po týchto všetkých vyššie uvádzaných udalostiach od roku 2001 zaslali žalovanej odstúpenie od zmluvy, ktoré prevzala 20.2.2017. Odstúpenie od kúpnej zmluvy a dohody odôvodnili neposkytnutím opatery v chorobe, starobe a nezaplatením kúpnej ceny rodičmi žalovanej.

4. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že z vyjadrení sporových strán a svedkyne M. O. vyplynulo, že zmluvné strany uzatvárali zmluvu dobrovoľne, žalobkyňa s manželom s vidinou pomoci v starobe a chorobe. Ako jeden z dôvodov odstúpenia od kúpnej zmluvy žalobkyňa s manželom uviedli nezaplatenie kúpnej ceny. Výpoveď svedka B. súd prvej inštancie nepresvedčila, že zmluva bola robená na oko z dôvodu, že bol robený znalecký posudok za účelom ocenenia nehnuteľnosti, za ktorý sa isto platila odmena znalcovi. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že pokiaľ by kúpna zmluva nebola uzavretá vážne, niektorá zo zmluvných strán by nedávala vyhotovovať a následne i neplatila znalecký posudok. Dôkazné bremeno, že došlo k odovzdaniu kúpnej ceny, bolo v konaní na strane žalovanej. Žalobkyňa a jej vnuk svedok B. zdôrazňovali, že tvrdenie o zaplatení kúpnej ceny treba preukázať dokladom o platbe. Žalovaná nemala k dispozícii žiadny listinný dôkaz na preukázanie tvrdenia o úhrade, preto svoje tvrdenia o zaplatení opierala len o nepriame dôkazy odvolávajúc sa na konanie žalobkyne a jej manžela až po smrti jej otca, ktorý by mohol potvrdiť zaplatenie kúpnej ceny. Súd prvej inštancie vychádzal z myšlienkových pochodov, že nie je obligatórnou povinnosťou zmluvných strán pri uzavretí kúpnej zmluvy na nehnuteľnosť písomne si potvrdzovať prevzatie kúpnej ceny, ani povinnosť platiť kúpnu cenu cez poštový úrad alebo bankovú inštitúciu. Žalobkyňa tvrdila, že aj za života ich syna (otca žalovanej) i jeho manželku opakovane vyzývali na zaplatenie kúpnej ceny a plnenie povinností z vecného bremena, avšak toto svoje tvrdenie nepreukázala žiadnym listinným dôkazom, či priamou svedeckou výpoveďou. Žalobkyňou predloženú notársku zápisnicu z 14.12.2016 (N592/2016, NZ 56958/2016) nemožno vyhodnotiť ako takýto listinný dôkaz, lebo je to len vyhlásenie samotnej žalobkyne s manželom a dokonca urobené až cca 10 mesiacov po smrti ich syna. Žalobkyňa s manželom nedoložili žiadny listinný dôkaz, ani inak nepreukázali, že by za celých 16 rokov (od roku 2001) vyzvali na zaplatenie kúpnej ceny kupujúcich (rodičov žalovanej) alebo za celých 8 rokov spolužitia so synom (po vyporiadaní BSM výlučný vlastník nehnuteľnosti). Je ťažko uveriteľné, aby žalobcovia predali vlastnú strechu nad hlavou synovi s nevestou, vlastnej dcéry nedali nič a že by od kupujúcich nežiadali za celých 16 rokov kúpnu cenu, pokiaľ by ju kupujúci nevyplatili a hlavne ak tvrdia, že kupujúci sa nestarali. Podporne v týchto myšlienkach súd prvej inštancie umocnilo i ďalšie konanie žalobkyne, ktorá si v rámci dedičského konania po svojom synovi uplatnila ako pohľadávku len trovy spojené s pohrebom vo výške 906,43 eur, žiadne iné pohľadávky. Súd prvej inštancie si z toho ustálil, že ak by si žalobkyňa ak nie aj skôr, tak isto najneskôr v rámci dedičského konania po otcovi žalovanej uplatnila ako pohľadávku vo výške kúpnej ceny. Na základe týchto záverov potom súd prvej inštancie dospel k tomu, že kúpnu cenu rodičia žalovanej ako kupujúci predávajúcim vyplatili a teda nie je tu ani druhý dôvod na odstúpenie od kúpnej zmluvy. Podporne to súdu vyplýva aj z výpovede svedkyne B., že asi po roku od smrti jej brata, si jej rodičia zavolali deti a žiadali nehnuteľnosť rozdeliť, lebo majú aj dcéru. Z jej výpovede nevyplývalo, že by si ich zavolali preto, že ich rodičia nevyplatili kúpnu cenu a že by ju žiadali. Nakoľko žalobkyňa spochybňovala a popierala, že by rodičia žalovanej usporili celú kúpnu cenu alebo sumu 70.000 Sk, súd prvej inštancie sa aj s touto námietkou vypořiadal. Svedkyňa O. (matka žalovanej) tvrdila, že kúpnu cenu uhradili sumou 70.000 Sk z vlastných zdrojov a sumou 80.000 Sk darovanou od jej rodičov. Súd prvej inštancie vychádzal z vtedajších pomerov rodičov žalovanej a z faktu, že kúpna zmluva bola uzavretá v roku 2001. Rodičia žalovanej boli manželmi od roku 1984, mali dve deti, bývali v byte, obaja boli zamestnaní, otec žalovanej podnikal ako maliar a so stravou v podobe domácich produktov im pomáhali žalobkyňa s manželom. Berúc do úvahy obdobie od 1984 do 2001 a prihliadajúc hoc aj na výdavky na domácnosť, deti a celkovo život, súd prvej inštancie dospel k záveru, že suma 70.000 Sk nie je nereálnou sumou, ktorú by neboli schopní rodičia usporiť za cca 17 rokov. Žalobkyňa nespochybňovala a nepopierala sumu 80.000 Sk od rodičov svedkyne, preto súd prvej inštancie predmetnú sumu za spornú nepovažoval. Ďalej súd prvej inštancie argumentoval, že žalobkyňa s manželom doručili odstúpenie od zmluvy dňa 20.2.2017 len žalovanej. Súd prvej inštancie zastával názor, že ak boli účastníkmi zmluvy o prevode nehnuteľnosti na strane kupujúcich dve osoby, je potrebné adresovať odstúpenie od zmluvy obom účastníkom, dostať do ich dispozície prejav vôle odstúpiť od

zmluvy. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil odstúpenie za neplatné, nespôsobujúce účinky odstúpenia a preto považoval kúpnu zmluvu za neplatnú, nezrušenú.

5. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby súd prvej inštancie priznal úspešnej žalovanej náhradu trov konania vo výške 100 %.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo do rozsahu skutkových zistení ohľadom výzvy žalobcov zosnulému synovi P. O. (ako vtedajšiemu vlastníkovi predmetných nehnuteľností) a ohľadom úhrady kúpnej ceny za predmetné nehnuteľnosti zo strany M. O. a jej vtedajšieho manžela P. O.. Žalobcami bol predložený súdu notársky zápis oboch žalobcov, ktorý bol vyhotovený práve z dôvodu vysokého veku žalobcov, v ktorom obaja zhodne potvrdzujú, že syna vyzvali na úhradu kúpnej ceny. Túto skutočnosť potvrdila aj žalobkyňa na pojednávaní vo svojej výpovedi, žalobca sa už žiaľ výsluchu nedožil. Týmito dôkazmi bolo nesporne preukázané, že došlo k riadnemu vyzvaniu k úhrade kúpnej ceny (výsluch, notárska zápisnica). Zo strany žalovanej nebola popretá táto skutočnosť, nakoľko táto v konaní len tvrdila, že konkrétne ju nikto nevyzval k úhrade kúpnej ceny. Tak isto túto skutočnosť nevyvrátila ani svedecká výpoveď M. O., nakoľko táto vo svojej výpovedi len tvrdila, že ju nikto nevyzval a zároveň tvrdila, že kúpnu cenu zaplatila ona. Z uvedeného vyplýva, že skutkové tvrdenia jednej procesnej strany, ktoré nie sú druhou procesnou stranou výslovne popreté, sa považujú za nesporné a súd musí pri hodnotení dôkazov a rozhodovaní túto zásadu zakotvenú v civilnom sporovom poriadku rešpektovať a aplikovať. Kúpna cena nebola do dnešného dňa predávajúcim uhradená, preto tu jestvuje zákonný dôvod na odstúpenie, a preto je nutné odstúpenie adresované žalovanej považovať za platné a účinné. Zistenie súdu prvej inštancie, že kúpna cena bola zo strany vtedajších kupujúcich M. O. a zosnulého P. O. zaplatená v celom rozsahu, je výrazom svojvôle súdu v hodnotení dôkazov, keďže súd prvej inštancie neprípustne prikladá niektorému dôkazu (konkrétne výpovedi M. O.) väčšiu právnu silu. Svedkyňa M. O. vo svojej výpovedi tvrdila, že za predmetnú nehnuteľnosť zaplatili kupujúci, konkrétne ona mala prediť kúpnu cenu v hotovosti žalobkyňi. Polovicou jej údajne mali prispieť jej rodičia. Uvedené tvrdenie, že bola zaplatená kúpna cena, žalobkyňa niekoľkokrát výslovne poprela, či už vo svojich písomných vyjadreniach, tak vo svojej výpovedi pred súdom. Teda skutočnosť, či bola kúpna cena zaplatená, bolo v tomto konaní sporná a žalovaná nepredložila jediný dôkaz, ktorý by zaplatenie kúpnej ceny dokladal. Výpoveď M. O., ktorá je matkou žalovanej a má nesporne tendenciu chrániť záujmy žalovanej - dcéry, nemožno považovať za dôkaz, na ktorom možno skutkové zistenie považovať súdom za nesporné a na ktorom môže súd stavať svoje rozhodnutie. Konkrétne súd prvej inštancie neprípustne opiera zistenie, že bola zaplatená kúpna cena za predmetné nehnuteľnosti výhradne z vlastnej nepodloženej a stranou netvrdenej úvahy, že teoreticky mohli manželia M. a P. O. počas spoločného spoluzitia nasporiť na kúpnu cenu za predmetné nehnuteľnosti. Tiež nie je pravdou, že by M. O. rodičia na kúpnu cenu prispeli. Je nesporné, že zaplatenie kúpnej ceny bolo popreté žalobkyňou a žalovanou nebolo preukázané, nakoľko nepredložila jediný listinný dôkaz toto skutkové tvrdenie preukazujúce. Súd prvej inštancie si zamieňa z procesného hľadiska výpoveď svedkyne (M. O.) s tvrdením žalovanej, pretože nelogicky a nesprávne vyvodzuje záver, že žalobkyňou malo byť popreté, že by mala svedkyňa 80.000 Sk od rodičov. Je neprípustné, aby na preukázanie tvrdenia na jednej strane súd prvej inštancie zaviazal sporovú stranu k predloženiu listinných dôkazov (odoslanie výzvy) a na strane druhej na preukázanie tvrdenia (zaplatenie kúpnej ceny) stačí, že to strana tvrdí a napriek popretiu žalobkyňou, žiadnym relevantným dôkazom žalovaná nepreukazuje. Zároveň odôvodnenie neplatnosti odstúpenia v tom smere, že predávajúcim mali odstúpiť od zmluvy ešte aj voči pôvodnej kupujúcej, ktorá už v čase odstúpenia nebola účastníčkou zmluvného vzťahu, nakoľko z dôvodu existencie právnych skutočností prešli práva a povinnosti plynúce zo zmluvy výhradne na žalovanú, považuje žalobkyňa za závery absolútne nelogické, nenachádzajúce oporu ako v zákone, tak v rozhodovacej súdnej praxi. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby zrušil a vec vrátil k ďalšiemu konaniu, alternatívne zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

7. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že odvolanie žalobkyne považuje v celom rozsahu za nedôvodné, má za to, že so všetkými relevantnými namietanými skutočnosťami sa súd prvej inštancie riadne a zákonným spôsobom vysporiadal a svoje rozhodnutie i riadne odôvodnil, pričom z obsahu odvolania je zrejmé, že odvolateľkou sú zhodne napádané totožné tvrdenia tak, ako boli namietané už pred súdom prvej inštancie. Nie je možné súhlasiť ani s námietkou žalobkyne v tom smere, že jednotlivé dôkazy neboli súdom prvej inštancie dostatočne vyhodnotené a odôvodnené,

pretože bezpochyby z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmá jeho presvedčivosť s tým, že súd prvej inštancie veľmi starostlivo zhodnotil relevantné fakty a vykonané dôkazy a rovnako je zrejmá nielen logická súladnosť ale i vecná konzistencia odôvodnenia žalobkyňou napádaného rozhodnutia. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby potvrdil.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie (§ 365 ods. 1 písm. d), f) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby a v závislých výrokoch o nároku na náhradu trov konania žalovanej vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom konania je požiadavka žalobkyne na určenie, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na Liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., a to parcela registra „C“ č. 2378, zastavané plochy a nádvorja, vo výmere 250 m², rodinný dom súpisné číslo XXX na parcele č. 2378 a požiadavka žalovanej na určenie, že žalovaná je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na Liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., a to parcela registra „C“ č. 2378, zastavané plochy a nádvorja, vo výmere 250 m², rodinný dom súpisné číslo XXX na parcele č. 2378. Už právoplatným (§ 367 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku) druhým výrokom rozsudku označeného v záhlaví súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovanej zamietol a právoplatným (§ 367 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku) dopĺňacím rozsudkom č. k. 7C/6/2018-134 zo dňa 26.9.2019 priznal žalobkyňi v konaní o vzájomnej žalobe nárok na náhradu trov konania 100 %. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak zostal rozsudok súdu prvej inštancie označený v záhlaví vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) a v závislých výrokoch o nároku na náhradu trov konania žalovanej (tretí, štvrtý výrok). Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania vo vzťahu k zamietnutiu žaloby posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a či konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil pre svoje rozhodnutie významné dôkazy vykonané v konaní, a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 220 Civilného sporového poriadku. S námietkami žalobkyne uvedenými v podanom odvolaní sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v preskúmanom rozsudku, preto nemohli privodiť jeho zmenu. Ani v odvolacom konaní neboli žalobkyňou tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Na základe uvedeného si odvolací súd osvojil dôvody preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby a v podrobnostiach na ne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne zamietol, odvolací súd dodáva nasledovné:

11. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je možné v zmysle ustanovenia § 365 Civilného sporového poriadku odôvodniť len okolnosťami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení pod písm.

a) až h). Žalobkyňa uplatnila v podanom odvolaní odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f) Civilného sporového poriadku.

12. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

13. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak žalobkyňa v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy správne vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

14. S poukazom na dôvody podanej žaloby o určenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že pre posúdenie platnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy, bolo rozhodujúcim zistenie, či kupujúci P. O. a M. O. zaplatili dohodnutú kúpnu cenu predávajúcim žalobkyňi a jej zosnulému manželovi H. O.. Odstúpenie od zmluvy podľa ustanovenia § 48 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy len vtedy, ak je to ustanovené v zákone alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpenie od zmluvy totiž predstavuje spôsob jej zrušenia prostredníctvom jednostranného prejavu vôle tej zmluvnej strany, ktorá je na to oprávnená na základe zmluvy alebo zákona. V preskúmanom prípade tak bolo rozhodujúcim zistenie, či došlo k omeškaniu dlžníkov s plnením dlhu (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

15. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne existencie výzvy žalobkyne a jej zosnulého manžela H. O. na zaplatenie kúpnej ceny a ohľadne samotného zaplatenia kúpnej ceny.

16. Podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

17. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

18. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň

správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v preskúmanom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

19. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu.

20. Žalobkyňa v odvolaní poukazovala na jej výsluch na pojednávaní a notársky zápis žalobkyne a jej zosnulého manžela H. O., z ktorých dôkazov malo vyplývať, že obaja zhodne potvrdili, že ich syna, teda kupujúceho P. O., vyzvali na úhradu kúpnej ceny, pričom zo strany žalovanej nebola popretá táto skutočnosť, nakoľko táto v konaní tvrdila, že konkrétne ju nikto nevyzval k úhrade kúpnej ceny.

21. Podľa § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

22. Podľa § 151 Civilného sporového poriadku skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (odsek 1). Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (odsek 2).

23. Právna úprava v ustanovení § 150 Civilného sporového poriadku zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 Civilného sporového poriadku). V zmysle citovaného ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku skutkové tvrdenia, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. Právna úprava Civilného sporového poriadku vychádza zo zásady kontradiktórnosti civilného procesu, z ktorej vyplýva nevyhnutnosť aktivity procesných strán v prípade uplatňovania alebo bránenia svojho práva. Z princípu kontradiktórnosti konania ďalej vyplýva, že súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení, ale naopak, nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. K popretiu skutkového tvrdenia protistrany, v danom prípade žalovanej, môže dôjsť prostriedkami jeho procesnej obrany.

24. Žalobkyňa namietala, že napriek tomu, že žalovaná nepopierala doručenie výzvy na zaplatenie kúpnej ceny ich zosnulému synovi P. O., súd prvej inštancie nepovažoval jej tvrdenie o tom, že vyzvala zosnulého syna P. O. na úhradu kúpnej ceny, za nesporné. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná počas celého konania popierala nárok uplatnený žalobou, vo Vyjadrení zo dňa 18.5.2018 (doručenom súdu prvej inštancie dňa 21.5.2018) uviedla, že „pohládávku si neuplatnili (v kontexte celého vyjadrenia rozumej žalobkyňa so zosnulým manželom H. O.) za celú dobu vyše 16 rokov od podpisu Kúpnej zmluvy“ a počas svojej výpovede na pojednávaní konanom dňa 18.10.2016 uviedla, že „nežiadali (v kontexte celého vyjadrenia rozumej žalobkyňa so zosnulým manželom H. O.) zaplatiť nejakú dlžnú čiastku z kúpnej zmluvy“. Z oboch vyššie uvedených vyjadrení žalovanej jednoznačne vyplýva, že skutkové tvrdenie žalobkyne o tom, že zosnulého syna P. O. vyzvala na úhradu kúpnej ceny, bolo žalovanou účinne popreté, keďže žalovaná sa minimálne dvakrát v konaní pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyjadrila, že predávajúci vo všeobecnosti nevyzývali na zaplatenie kúpnej ceny, pričom sa tieto jej vyjadrenia netýkali výzvy adresovanej výlučne a len jej tak, ako to uvádza žalobkyňa v odvolaní. Žalovaná tiež vo svojich podrobných vyjadreniach (písomných i ústnych) počas konania pred súdom prvej inštancie predkladala vlastné skutkové tvrdenia o skutkových okolnostiach prípadu, z ktorých bolo dostatočne jasné, že skutkové tvrdenia žalobkyne sú rozporované, čo sa rovnako považuje za výslovné

popretie skutkových tvrdení protistrany. Nebolo potom možné, aby si súd prvej inštancie osvojil ako zistený skutkový stav, z ktorého by mal vychádzať pri meritórnom rozhodnutí, že žalobkyňa so zosnulým manželom H. O. vyzývali ich zosnulého syna P. O. na zaplatenie kúpnej ceny, čo namieta žalobkyňa v odvolaní. Nebola preto dôvodná odvolacia argumentácia žalobkyne, že v konaní pred súdom prvej inštancie bola porušená zásada koncentrácie konania.

25. Žalobkyňa ďalej poukazovala na pochybenie súdu prvej inštancie v skutkovom zistení, že kúpna cena bola zo strany kupujúcich M. O. a zosnulého P. O. zaplatená v celom rozsahu, pričom toto zistenie považovala za výraz svojvôle v hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie, keďže nebolo predložené žiadnym relevantným dôkazom.

26. Pokiaľ ide o skutkové závery, ktoré súd prvej inštancie vyvodil z vykonaného dokazovania, a to zaplatenie kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti (odsek 34.2., 34.3. rozsudku súdu prvej inštancie), tu považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. V nadväznosti na odvolacie námietky žalobkyne je nutné uviesť, že zaplatenie kúpnej ceny bolo preukázané svedeckou výpoveďou M. O., ktorá bola účastníčkou kúpnej zmluvy k sporným nehnuteľnostiam a ktorá sa jasne vyjadrila, že dohodnutú kúpnu cenu spolu s vtedajším manželom zosnulým P. O. zaplatili žalobkyňa a jej zosnulému manželovi H. O. v hotovosti u nich doma. Ostatní svedkovia, navrhnutí žalobkyňou, sa jednoznačne vyjadrili, že o okolnostiach uzavretia kúpnej zmluvy k sporným nehnuteľnostiam mali vedomosť len od žalobkyne a zosnulého H. O., teda iba sprostredkovane. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že jej výpoveďou v konaní pred súdom prvej inštancie a čestným prehlásením spísaným ňou a jej zosnulým manželom H. O. vo forme notárskej zápisnice a predloženým žalobkyňou v konaní pred súdom prvej inštancie, v ktorom obaja vyhlásili, že kúpna cena vo výške 149.480 Sk im nebola zaplatená, bolo preukázané nezaplatenie kúpnej ceny, je jej odvolacia námietka neopodstatnená. Na účely hodnotenia predmetného čestného prehlásenia (vyhlásenia) ako dôkazného prostriedku považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že Civilný sporový poriadok a ani iný predpis civilného práva čestné vyhlásenie ako osobitný inštitút neupravuje. V civilnom sporovom konaní je tak pripustenie čestného prehlásenia namiesto dôkazu vylúčené. Je tomu tak preto, že sa nejedná o dôkazný prostriedok, ktorým možno zistiť skutkový stav veci s náležitým vyvodením právnych následkov z jeho nepravdivosti ako napr. pri krivej svedeckej výpovedi. Písomnosť - čestné vyhlásenie predložené žalobkyňou, preto možno považovať iba za prednesenie tvrdení o právne relevantných skutočnostiach v ňom uvedených, ktoré tvrdenia je potrebné ďalej preukázať. So zreteľom na vyššie uvedené je potom pojmovo vylúčené, aby uvedená listina bez ďalšieho preukazovala alebo osvedčovala skutočnosť v nej obsiahnutú. Preto ani poukaz žalobkyne na obsah čestného prehlásenia, ako na dôkaz preukazujúci nezaplatenie kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti, nie je opodstatnený.

27. Ani odvolacia argumentácia žalobkyne, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom žalovanou preukázané zaplatenie kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti, nie je náležitá. Odvolací súd poukazuje, že na jednej strane tu bola výpoveď žalobkyne o nezaplatení kúpnej ceny, na druhej strane tu bola výpoveď žalovanej a svedkyne M. O. o zaplatení kúpnej ceny. V prospech žalovanej svedčili aj ďalšie zistené okolnosti prípadu, a to realizovanie odstúpenia od kúpnej zmluvy až po 16 rokoch od jej uzavretia a až po smrti kupujúceho P. O., nevyvodzovanie zo strany predávajúcich žiadnych následkov z nezaplatenia kúpnej ceny až do odstúpenia od kúpnej zmluvy, neuplatnenie si žalobkyňou pohľadávky na zaplatenie kúpnej ceny v dedičskom konaní po zosnulom P. O., nepreukázanie existencie akejkoľvek výzvy na zaplatenie kúpnej ceny. Možno vysloviť tiež len domnienky, prečo pred podpisom kúpnej zmluvy si jej účastníci dali vyhotoviť znalecký posudok na spornú nehnuteľnosť, ak by nemala byť kúpna cena skutočne reálne vyplatená po podpise kúpnej zmluvy. Bez ohľadu na motiváciu žalobkyne vo vzťahu k odstúpeniu od kúpnej zmluvy, treba prisvedčiť podrobnej argumentácii súdu prvej inštancie, ktorý náležite poukázal na unesenie dôkazného bremena žalovanou, pričom k jeho záverom ťažko niečo dodať a odvolací súd opäť poukazuje na odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie v odsekoch 34.2., 34.3., v ktorých sú uvedené výsledky vykonaného dokazovania a závery z nich plynúce. Odvolacia argumentácia žalobkyne, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebol predložený jediný dôkaz o zaplatení kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti, je taktiež nenáležitá.

28. Napokon žalobkyňa nesúhlasila ani s vyhodnotením svedeckej výpovede M. O., z ktorej výpovede vyplynulo, že kúpna cena za sporné nehnuteľnosti bola zaplatená, keďže svedkyňa je matkou žalovanej a má tendenciu chrániť jej záujmy. Žalovaná od začatia konania na súde prvej inštancie popierala nárok žalobkyne, tvrdila, že kúpna cena za sporné nehnuteľnosti bola zaplatená a preto nie je daný legitímny dôvod na odstúpenie od kúpnej zmluvy, pričom len ona je výlučnou vlastníčkou sporných

nehnutelností. Z porovnania skutkových tvrdení žalobkyne, obsahu svedeckej výpovede M. O. a z obsahu ostatných zistených okolností v spore (uvedených v odseku 27. tohto rozsudku) nevyplývajú žiadne zjavné rozpory. Výpoveď svedkyne M. O. len potvrdzuje tvrdenia žalovanej o zaplatení kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti.

29. V súvislosti s hodnotením svedeckej výpovede M. O., ktorej vierohodnosť, resp. účelovosť, namieta žalobkyňa v odvolaní, odvolací súd poukazuje na to, že svedok vypovedá v civilnom sporovom konaní o tom, čo svojimi zmyslami vnímal, o skutočnostiach tvoriacich predmet výsluchu, teda čo bezprostredne vnímal. Pri dôkaze výpovede svedka súd hodnotí vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k stranám sporu a k prejednávanej veci, aká je jeho rozumová a duševná úroveň k okolnostiam, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k chovaniu pri výsluchu (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov, do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, poprípade, či sa vzájomne dopĺňujú. Odvolací súd v zmysle odvolacích dôvodov žalobkyne nevidel postup pre záver o nevierohodnosti výpovede svedkyne M. O., keď sama okolnosť, že svedkyňa M. O. je matkou žalovanej a priori nevylučuje vierohodnosť jej výpovede, keďže táto bola súladná s ďalšími prostriedkami, a to najmä s výpoveďou samotnej žalovanej. Odvolací súd konštatuje, že hodnotenie tejto svedeckej výpovede vykonané súdom prvej inštancie bolo primerané a samotná skutočnosť, že ide o osobu, ktorá je vo vzťahu so žalovanou, nemôže mať za následok hodnotenie jej výpovede ako nevierohodnej, resp. účelovej. Je potrebné odvolacím súdom konštatovať, že súd prvej inštancie pri hodnotení tejto výpovede kládol dôraz na okolnosť, ako bola svedkyňa zúčastnená skutočnosťami, o ktorých vypovedala, vo väzbe na vzájomnú súvislosť udalostí, na poznatky získané na základe hodnotenia iných dôkazov, a to listinných dôkazov a výpovedí strán a ostatných svedkov a ich obsahu, teda do akej miery je výpoveď tejto svedkyne súladná s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne či sa vzájomne dopĺňajú a až po celkovom posúdení vyslovil záver o jej pravdivosti vo vzťahu k preukazovaným skutočnostiam, pričom súd prvej inštancie túto svedeckú výpoveď nevyhodnocoval izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi vykonanými v prejednávanej sporovej veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol k námietke žalobkyne o účelovosti svedeckej výpovede M. O., ktorá bez pochybností potvrdzovala skutkové tvrdenia žalovanej.

30. Bremono tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej - ktorej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V prejednávanom prípade to znamená, že od žalobkyne nemožno požadovať, aby preukazovala, že kúpna cena za sporné nehnuteľnosti nebola zaplatená a je na žalovanej, aby tvrdila a preukazovala zaplatenie kúpnej ceny za sporné nehnuteľnosti. Predovšetkým sa totiž žiada konštatovať, že odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (čím treba rozumieť nutnosť stotožnenia sa s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa súdu prvej inštancie treba žalobu zamietnuť). Odôvodnenie preskúmaného rozsudku v tomto smere nevykazovalo žiadne logické, skutkové ani právne medzery, bolo preto i objektívne presvedčivým (ktorou presvedčivosťou tu samozrejme je nutné mať na mysli schopnosť presvedčiť kohokoľvek s výnimkou toho, kto má záujem na celkom inom výsledku konania). V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vec aj správne právne posúdil. Je opäť treba zhodne so súdom prvej inštancie konštatovať, že prostriedky procesného útoku žalobkyne vyzneli nepresvedčivo, ako precízne a vyčerpávajúco vysvetlil súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku. Odvolacia námietka žalobkyne o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

31. Neopodstatnenou je aj odvolacia námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie nesprávne vyvodzuje záver, že žalobkyňou malo byť popreté, čo uviedla svedkyňa, keďže Civilný sporový poriadok hovorí len o skutkových tvrdeniach strany sporu, nie svedkov. Z obsahu preskúmaného rozsudku nevyplýva, že by súd prvej inštancie argumentoval nutnosťou popretia skutkových tvrdení svedkyne, keď z jeho odôvodnenia je nepochybne zrejmé (odsek 19. rozsudku súdu prvej inštancie), že formulácia „Žalobkyňa popierala všetky tvrdenia svedkyne M. O.“ znamená, že žalobkyňa nepovažovala výpoveď svedkyne

za pravdivú a vyjadrila s ňou nesúhlas. V žiadnom prípade sa nejedná o popretie skutkových tvrdení v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Rovnako je neopodstatnenou námietka žalobkyne, že je neprípustné, aby na preukázanie tvrdenia jednej strany súd zaviazal sporovú stranu k predloženiu listinných dôkazov a na druhej strane na preukázanie tvrdenia stačí, že ti strana tvrdí a žiadnym relevantným dôkazom to nepreukazuje. Z obsahu spisu nemožno vyvodiť, že by súd prvej inštancie ukladal ktorejkoľvek strane povinnosť predložiť konkrétne dôkazy, keď dôkazné bremeno predstavuje procesnú zodpovednosť výlučne strany sporu za to, že za konania boli preukázané jej tvrdenia a úlohou súdu je označené a navrhnuté dôkazy stranami zákonným spôsobom vykonať, vyhodnotiť vykonané dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti podľa svojej úvahy.

32. Žalobkyňa napokon namietala záver súdu prvej inštancie, že predávajúci mali odstúpiť od kúpnej zmluvy aj voči pôvodnej kupujúcej M. O., ktorá už v čase odstúpenia nebola účastníčkou zmluvného vzťahu. K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že odstúpenie od zmluvy je jednostranný adresovaný právny úkon predstavujúci spôsob zrušenia zmluvy prostredníctvom jednostranného prejavu vôle tej zmluvnej strany, ktorá je na to oprávnená na základe zmluvy alebo zákona, ktorý nadobúda účinnosť, len čo sa dostane do dispozičnej sféry adresáta. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že záväzkový vzťah medzi zmluvnými stranami, vrátane odstúpenia od zmluvy, sa môže prejaviť opäť len medzi zmluvnými stranami s výnimkou prípadov univerzálnej sukcesie v prípade smrti niektorého z účastníkov zmluvy. Správne preto súd prvej inštancie konštatoval, že odstúpenie od kúpnej zmluvy k sporným nehnuteľnostiam malo byť adresované obom kupujúcim, resp. pôvodnej kupujúcej M. O. a právnej nástupkyňi pôvodného kupujúceho P. O., t. j. žalovanej. Žalovaná totiž po smrti jedného z pôvodných kupujúcich P. O. ako dedička vstúpila do jeho práv a povinností z tohto občianskoprávneho vzťahu založeného kúpnu zmluvou k sporným nehnuteľnostiam, avšak postavenie druhej kupujúcej M. O. ako účastníčky tohto záväzkového vzťahu zostalo zachované. V tomto smere tak nedošlo k účinnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy k sporným nehnuteľnostiam, keďže odstúpenie od kúpnej zmluvy bolo doručované len žalovanej ako právnej nástupkyňi jedného z pôvodných dvoch kupujúcich a nie aj druhej kupujúcej M. O.. Preto i táto odvolacia námietka je nenáležitá.

33. Závery dokazovania v preskúvanom prípade tak jednoznačne svedčia o tom, že nebol daný žalobkyňou deklarovaný právny dôvod odstúpenia od kúpnej zmluvy (omeškanie dlžníkov s plnením dlhu). Odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné len konštatovať, že žalovaná uniesla dôkazné bremeno v súdenom spore, že kúpna cena za sporné nehnuteľnosti bola zaplatená. Vzhľadom k uvedenému mal odvolací súd za to, že nebolo možné vyhodnotiť odvolaciu argumentáciu žalobkyne vo vzťahu k pochybeniu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach a v procesnom potupe za dostatočnú.

34. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi, čo je aj preskúvaný prípad.

35. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku je treba ako prvoradé uviesť, že tento odvolací dôvod dopadá pod akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd však nevzhladol v konaní vady, ktoré má na mysli toto ustanovenie.

36. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalobkyne s preskúvaným rozsudkom o zamietnutí žaloby odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalobkyňa v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa jej nároku na určenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam. Rozsudok súdu prvej inštancie v preskúvanej časti

dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom žalobkyne na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, zistený po náležite vykonanom dokazovaní a vysporiadal sa aj so všetkými pre vec rozhodujúcimi argumentmi strán. Pritom sa odvolal na konkrétne právne predpisy, ktoré správne aplikoval na prejednávany spor. Zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny právny záver o nepreukázaní nároku uplatneného žalobkyňou. Odvolacie námietky žalobkyne ohľadne nesprávnych skutkových záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

37. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobkyňou nie sú naplnené.

38. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

39. Vo vzťahu k výrokom o nároku na náhradu trov konania žalovanej voči žalobkyňi žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby za vecne správny, keď žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom správnosť výrokov o nároku na náhradu trov konania žalovanej voči žalobkyňi v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnila (v prípade ktorých ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jej odvolanie opodstatnené.

40. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) a v závislých výrokoch o nároku na náhradu trov konania žalovanej (tretí, štvrtý výrok) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

42. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).